

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/24/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5310010243
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Sučík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5310010243.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline na verejnom zasadnutí konanom 27. júna 2013 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Sučíka a sudcov JUDr. Milana Repáňa a Juraja Krupu prejednal odvolanie obžalovaného U. G. proti rozsudku Okresného súdu Čadca, sp.zn. 1T/76/2010 z 22.11.2012 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Čadca, sp.zn. 1T/76/2010 z 22.11.2012.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovaného U. G., nar. X.X.XXXX v Q., trvale bytom Q. č. XXX,

okr. Q.,

podľa § 285 písm. b) Tr. por. o s l o b o d z u j e spod obžaloby Okresnej prokuratúry Čadca sp.zn. Pv 329/10 z 21.6.2010 pre skutok, že:

v presne nezistenom čase v roku 2008 oslovil S. Q. a ponúkol mu prácu v oblasti stavebníctva na stavbe S. I. v R. v Českej republike a následne ho potom požiadal, aby vyplatil robotníkov, ktorí na uvedenej stavbe pracovali, s tým, že tieto peniaze mu U. G. vráti v termíne do 1.10.2008, o čom spísali aj zmluvu, následne na čo mu S. Q. na viackrát vyplatil finančnú hotovosť v celkovej výške 240.000,-Kč, avšak dlžnú sumu mu U. G., aj napriek opakovaným výzvam, v celom rozsahu nevrátil, splatil mu len sumu 17.747,50 Kč, pričom už pri požičaní finančnej sumy vedel, že ju S. Q. v celom rozsahu nevráti, alebo nebude môcť vrátiť, nakoľko mu to nedovoľovala finančná situácia, čím svojím konaním spôsobil poškodenému S. Q. škodu v sume 222.252,50 Kč,

kvalifikovaný ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zák.,

pretože skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. poškodeného S. Q. o d k a z u j e s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný U. G. uznaný za vinného zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zák. na skutkovom základe tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Za uvedený trestný čin mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu s probačným dohľadom na 3 roky. Súčasne bol zrušený výrok o treste uložený trestným rozkazom Okresného súdu Čadca, sp.zn. 3T/9/2010 z 27.1.2010.

Podľa § 51 ods. 4 písm. c) Tr. zák. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť počas skúšobnej doby poškodenému S. Q. škodu vo výške 222.252,50 Kč.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil tak, že rozsudok považuje za nesprávny a nezákonný a zotrváva na všetkých svojich doterajších vyjadreniach. Skutok uvedený v obžalobe sa nestal. Celé je to vykonštruované zo strany poškodeného S. Q., ktorý v tom období prehral veľa peňazí v hracích automatoch a doma sa potreboval nejako vyhovoriť. Hlavného pojednávania dňa 22.11.2012, na ktorom bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok, sa nemohol zúčastniť, pretože mu nebolo doručené predvolanie a o konaní nevedel. Súd nemal preto splnené podmienky, aby sa konalo v jeho neprítomnosti. Vzťah medzi ním a poškodeným pánom Q. považuje za obchodno-právny vzťah. Neobstojí záver súdu, že v čase, kedy bol v obchodnom vzťahu s pánom Q., mal vedieť, že mu nebude môcť plniť to, na čom sa dohodli. Súd sa nevysporiadal s jeho obhajobou a túto ani nevyhodnotil. Za dôveryhodné považoval prvostupňový súd výpovede rodinných príslušníkov pána Q., ktorí vôbec nemali vedomosť o tom, ako sa dohodli. Vedeli len to, čo im povedal pán poškodený. Nesprávny je aj výrok o náhrade škody, nakoľko poškodený túto neuplatnil zákonu zodpovedajúcim spôsobom. Navyiac, takáto výška škody nebola relevantným spôsobom preukázaná. Keďže vzťah medzi ním a pánom Q. považuje za obchodno-právny vzťah, navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a oslobodil ho spod obžaloby, prípadne, aby vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Krajský súd na podklade podaného odvolania preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávneným subjektom a že toto je dôvodné.

Preskúmaním spisu krajský súd zistil, že pokiaľ ide o vykonanie dôkazov na hlavnom pojednávaní pred prvostupňovým súdom, v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval prvostupňový súd podľa ustanovení Trestného poriadku, ktorých zmyslom je zabezpečiť náležité zistenie skutkového stavu a možnosť uplatnenia práv obžalovaného na obhajobu, pričom vykonal dokazovanie v podstate v dostatočnom rozsahu (okrem jedného dôkazu, ktorý na verejnom zasadnutí vykonal krajský súd), avšak vykonané dôkazy prvostupňový súd podľa názoru krajského súdu nevyhodnotil dôsledne, v dôsledku čoho došiel k nesprávnemu záveru v súvislosti s posudzovaním viny obžalovaného.

Preskúmaním spisu krajský súd zistil, že skutok tak, ako je uvedený v podanej obžalobe a ako ho prebral aj do napadnutého rozsudku prvostupňový súd, celý objektívne preukázaný nebol. Takýto priebeh skutku podľa názoru krajského súdu nemá dostatočnú oporu vo vykonaných dôkazoch, ale naopak, niektoré dôkazy takýto priebeh skutku vyvracajú.

Zo skutku v napadnutom rozsudku vyplýva, že obžalovaný si mal od poškodeného požičať 240.000,- Kč za účelom vyplatenia robotníkov s tým, že podpísal s poškodeným zmluvu, že obžalovaný tieto peniaze vráti poškodenému do 1.10.2008. Obžalovaný mal už pri požičiavaní peňazí vedieť, že tieto poškodenému nebude môcť v celom rozsahu vrátiť.

Takýto priebeh skutku však z vykonaných dôkazov vôbec nevyplýva. V tejto súvislosti krajský súd doplnil na verejnom zasadnutí dokazovanie prečítaním písomného vyjadrenia obžalovaného na čl. 4, z ktorého vyplýva, že obžalovaný dlhuje poškodenému 240.000,-Kč, pričom suma je splatná do 1.10.2008. V tomto vyjadrení je tiež uvedený, akým spôsobom chce obžalovaný túto sumu poškodenému vrátiť. Z

tohto vyjadrenia však vôbec nevyplýva, kedy bolo napísané - nie je v ňom uvedený dátum a nie je ani zrejme, z akého dôvodu tento dlh vznikol - teda či súvisí so skutkom tak, ako je uvedený v napadnutom rozsudku. Z tohto písomného vyjadrenia nevyplýva, že by malo ísť o zmluvu o požičaní finančnej sumy tak, ako je to uvedené v napadnutom rozsudku. Z obsahu tohto písomného vyjadrenia je len zrejme, že obžalovaný uznáva bližšie nešpecifikovaný dlh voči poškodenému v sume 240.000,- Kč, ktorého splatnosť je 1.10.2008.

Z vykonaných dôkazov nesporne vyplýva, že obžalovaný sa dohodol s poškodeným na vykonaní prác s tým, že za tieto obžalovaný zaplatí poškodenému až po tom, čo peniaze obdrží obžalovaný od zhotoviteľa stavby. Túto skutočnosť potvrdzuje aj sám poškodený. Nielen z výpovede obžalovaného, ale aj z výpovede samotného poškodeného nepochybne vyplýva, že na presnom dátume vrátenia peňazí sa vôbec vopred nedohodli. Z výpovede poškodeného vyplýva, že uznanie dlhu - na č.l. 4 podpísal obžalovaný nie pri požičiavaní peňazí (ako je nesprávne uvedené v obžalobe), ale až neskôr, a to vtedy, keď prišiel za ním sám poškodený, pretože obžalovaný mu peniaze nevracal. Sám poškodený svojou výpoveďou vyvracia tvrdenie obžaloby, že už pri požičiavaní peňazí sa obžalovaný zaviazal tieto vrátiť poškodenému do 1.10.2008. Ako už bolo vyššie konštatované, objektívne je preukázané, že obžalovaný a poškodený sa dohodli na vrátení peňazí po tom, čo peniaze zaplatí obžalovanému zhotoviteľ stavby. Zo zabezpečených dôkazov nesporne vyplýva, že zhotoviteľ stavby postupne vyplácal obžalovanému za vykonané práce peniaze v období od 10.10.2008 do 20.3.2009.

V tejto súvislosti sám poškodený na hlavnom pojednávaní pred prvostupňovým súdom uviedol, že vedel, že splatnosť faktúr je 90-dňová, a preto tiež vedel, že obžalovaný ho vyplatí až po týchto 90 dňoch, pričom práce pre obžalovaného vykonával v období od júla do septembra 2008.

Podpísanie zmluvy medzi obžalovaným a poškodeným o požičaní peňazí a ich vrátení do 1.10.2008, tak ako je to uvedené v napadnutom rozsudku, objektívne preukázané nebolo. V tomto smere preto považuje krajský súd vzhľadom na vyššie uvedené dôkazy takéto konštatovanie prvostupňového súdu v napadnutom rozsudku za nesprávne a najmä nemajúce oporu vo vykonaných dôkazoch.

Z vykonaných dôkazov možno len konštatovať, že obžalovaný dlží poškodenému za vykonané práce peniaze, avšak ani výška tejto sumy nie je objektívne preukázaná. Z obžaloby vyplýva, že ide o čiastku 240.000,-Kč za vyplatenie robotníkov, pričom sám poškodený vo výpovedi uvádza, že suma 240.000,-Kč nepredstavuje len mzdy pre robotníkov, ale aj iné náklady v súvislosti s prácami vykonanými v Českej republike - ubytovanie, doprava, náradie. Keďže medzi obžalovaným a poškodeným išlo o ústnu dohodu o vykonaní prác a rozsah vykonaných prác zdokladovaný nie je, nemožno považovať za objektívne preukázané, za aké práce a koľko poškodený vyplatil robotníkom. Vôbec nie je objektívne preukázané, že by malo ísť o rozsah prác v objeme 240.000,-Kč tak, ako je to uvedené v obžalobe a v napadnutom rozsudku.

Vzhľadom na dôkaznú situáciu nie je možné podľa názoru krajského súdu konštatovať, že skutok sa stal celý tak, ako je popísaný v napadnutom rozsudku, ale naopak, vykonané dôkazy takýto priebeh skutku nielenže nepotvrdzujú, ale naopak vyvracajú (a to aj samotný poškodený vo svojich výpovediach), a preto výrok prvostupňového súdu o vine obžalovaného nepovažuje krajský súd za zákonný.

Objektívne je preukázaný len dlh obžalovaného voči poškodenému, výšku ktorého obžalovaný namieta. Vykonanými dôkazmi však nebolo bezpečne a nepochybne preukázané, že by obžalovaný v súvislosti s týmto dlhom voči poškodenému naplnil znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu.

Krajský súd preto na základe vykonaných dôkazov a po ich zhodnotení, a to aj v súlade so zásadou „in dubio pro reo“ - v pochybnostiach v prospech obžalovaného, na základe odvolania podaného obžalovaným, zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a postupom podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodil obžalovaného spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom.

Postupom podľa § 288 ods. 3 Tr. por. poškodeného S. Q. obligatórne odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

V súvislosti s námietkami obžalovaného, že bolo porušené jeho právo na obhajobu, keď posledné hlavné pojednávanie bolo vykonané v jeho neprítomnosti a že poškodený si neuplatnil nárok na náhradu škody zákonom zodpovedajúcim spôsobom, krajský súd poznamenáva, že tieto námietky nepovažoval za opodstatnené, nakoľko nemajú oporu v spisovom materiáli.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti preto krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.